

ALAN
HOLLINGHURST
más APÁTÓL

SCOLAR

Hubert kételkedve fölpillantott. – Ahhoz egy kicsit felhős – mondta, és visszament a házba.

Daphne hol az egyik oldalára, hol a másikra fordult, kimerítették, és ugyanakkor ébren tartották a gondolatai. Bizonyíték gyanánt hatásosan lüktetett, és máris megkékült a jobb lába.

Néha elsodródott a félöntudatlanságig, de szaladó szívvel azonnal felriadt, ahogy Cecil közelségére, erejére és lélegzésére gondolt. Teste kivételesen kemény volt, a lélegzete meleg, párás és keserű.

Cecil részeg volt, természetesen, látta, hogy két palack bort is megittak a vacsorához, rajnait, a német feliratos fekete címkéjűt. Daphne tudta, mit művel az ital az emberekkel, és péntek este óta, amikor ő is becsípett a gyömbéres konyaktól, egy kicsit maga is ismerte a részek furcsa szabadosságait. Ezek nyugtalanítóak, jóllehet szükségtelenül, és az az igazság, hogy általában némileg visszataszítóak is. Utólag az ember nem beszél róluk, a velük kapcsolatos homályos szégyenérzet miatt. Kijózanodott az ember. Cecilnek biztosan fájni fog a feje reggel, de majd kiheveri. Az anyja is gyakran viselkedett ostobán este, de reggelre teljesen értelmes lett. Valószínűleg hiba volna fölfújni a dolgot.

És mégis az egész nagyon gyöngé fényt vagy félhomályt vetett Cecilre... mindabból, amit tett, annyi minden történt sötétben, hogy ha maga elé tudta idézni az arcát egyáltalán, egy izzó szivar vagy az elővárosi éjszaka halvány derengése világította meg. Mikor megérkezett, a hamisítatlan választékosságával, a metsző hangjával, az okosságával és a pénzével mindannyiukat arra készítette, hogy összekapják magukat. Most viszont, miközben a másik oldalára fordult, feldúlva, és nem remélve, hogy sikerül még elaludnia, Daphne arra gondolt, vajon mit szólna George, ha értesülne róla, milyen rendkívül egészségtelen dolgot próbált művelni a barátja. És gondolatban ismét felidézte az egészet, abban a sorrendben, ahogy történt, hogy alaposan kiélvezze ijedelmes ízét.

Persze, nem volt naiv. Nagyon jól tudta, hogy a felsőbb osztályok tagjai képesek meghökkentően viselkedni. Talán meg kellene mondani George-nak, miféle az ő drága barátja. Bár talán szívesebben megtartaná magának, fenntartva a lehetőséget, hogy egy

későbbi időpontban napvilágra hozza a tényeket. Máris felnőttsebbnek tartotta, ha nem csinál cirkuszt. Eszébe jutott Lord Pettifer *Az ezüstartálból*, és miközben elméje üldözőbe vette, azonosította és elveszítette a történet fonalát az eleven emléktöredékek között, fényes szobákon át az álmok vendégszerető hangzavarába jutott, de aztán jóformán visszaröfentette magát az ébrenlétbe, és már is a saját története hetedik vagy nyolcadik újrajátszásánál tartott Cecil Valance-szal a kertben.

A történet, közepében a botrányal, minden egyes újramondással enyhülő szívdobogást okozott, ezzel szemben elképzelt hatása George-ra, az anyjára vagy Olive Watkinsra, a belőlük kiváltott harag és megrökönyödés egyre hevesebb lett. Daphne érezte, hogy történetének meleg árama átbuzog rajta, és egész valóját megragadja; de a hullám minden alkalommal gyengébbnek tűnt, és e fokozatos változás kiváltotta érthető megkönnyebbülését árnyalatnyi neheztelés hatotta át.

Vagy lehet, hogy ez tényleg az volt, amit csókolózásnak mondanak? Inkább gyerekes pimaszságnak tűnt, beledugni a nyelvet valaki másnak a szájába, ez jó nagy türelmet igényel a másik részéről, mégannyira szeresse is az illetőt. Sajnos ezt senkitől sem kérdezhettem meg. Ha szóba hozná az anyjának, az mindjárt gyanakodni kezdene. Elképzelve, hogy Hubert csókolózott már így egy nővel? Talán George megpróbálkozott vele, ha volt barátnője. Elképzelve, hogy megkérdezi, és a titkos tényről, hogy ez a legjobb barátjával történt, az ötlet sikamlósan mulatságos lett.

Amire szinte tudatosan igyekezett nem gondolni, az az volt, hogy a férfi ritmikusan hozzádörgölözött. Minden érzéke azokon az enyhébb és végső soron nevetséges szabadságokon csüggött, hogy a száját nyalogatta, és a fenekét tapogatta.

Később arra eszmélt, hogy elaludt, és az álom, amelyből ébredt, megőrizte varázsát akkor is, amikor már nyitott szemmel feküdt a sötétszürke homályban. Aztán arra gondolt, milyen bolond gyerek volt mostanáig. „Gyermekek, gyermekek”, így szólította a férfi, és az is volt. Arra gondolt, mit mondott neki Cecil valójában, hogy milyen csodás volt őt megismernie, majd a hátára fordult, és azt mérlegelte elég hűvösen, hogy vajon a férfi belészeretett-e. A meny-

nyezet árnyéksávjait bámulta, az első fények porszerű derengését a függönyökön, mintegy saját ártatlansága képeként. Mik a bizonyítékok? Cecil nagyon furcsán nézett rá, még mások jelenlétében is, beszélgetés közben néha foglyul ejtette a pillantását, úgyhogy olyan volt, mintha egy másik, szavak nélküli beszélgetés is zajlott volna. Soha nem találkozott korábban semmivel, ami ennyire arcátlan és ugyanakkor abszolút titkos lett volna. Azért az elég borzasztó volt, hogy Cecil George háta mögé bújt, de a lány valami dermedt engedékenységgel vette tudomásul titkos választását. És persze Cecilnek ezt kellett tennie, lepleznie kellett a szerelmét, és annak ki kellett derülnie. Volt valami nagyon megható, egyszersmind aggasztó a szenvedélyében. Daphne most megbocsátóan átugrott a zavaros kerti jeleneten, és a leendő közös életükre gondolt. Vajon Cecil akarja majd megint azt a dolgot csinálni? Feltehetően nem, ha már házások lesznek. És fényes terek újabb sora nyílt meg előtte: látta magát ebédhez ülni a zseléstálka-boltozatok, vagy legyen, -kazetták alatt Corley Courtban.

Szokatlanul sokáig aludt, átaludta az emeleti folyosón röviden felcsapó majd elenyésző suhogást és kopogást, a lentről felhallatszó hangokat; amikor végül kábultan felébredt, az órája háromnegyed kilencet mutatott. Ezután, és további három percnyi álmos bambulás után úgy érezte, hogy ráhangolódott valamire, valaminek a hiányára, amihez, legnagyobb ámulatára, már hozzászokott: Cecil zajaihoz a házban. Persze hogy elment! Elárulta a levegő vékonysága, a reggel melódiája, a személyzet mozgásának és beszédtrédékeinek szövedéke. És vele kapcsolatos valamennyi terve halomba dőlt, a szellemesség, amit mondani akart neki, mikor majd beszáll a Horner-furgonba... Hetek, talán hónapok fognak eltelni, mire újra látja. Egy szerelmes fájdalmával és egyúttal némi durcás megkönnyebbüléssel siratva ezt a tragikus elodázódást, kiugrott az ágyból, amire jobb lába tüstént érzékenyen reagált.

Magányos reggelije közepén tartott, a cselédlány percenként benézett, hogy befejezte-e már, amikor George ment el az ablak előtt, jött vissza az állomásról, ahová kikísérte Cecilt. Zordan a semmibe bámult, ami felbosszantotta Daphnét, mihelyt észrevette, és megsejtette jelentését. A számvetés ideje jött el számára – a vendége,

a legeslegelső, távozott, és most a család visszakapja őt, és bizonyos mértékig véleményt nyilváníthat. Ő szeszélyes és érzékeny lesz, nem fogja tudni, kinek a pártjára álljon. Ekkor Daphnének eszébe jutott a könyve. Vajon mit csinált vele Cecil? Írt bele? Hol hagyta? Hirtelen fullasztó dühöt érzett Jonah-val szemben, mert biztosan becsomagolta Cecil holmijával. E pillanatban is ott raboskodik a többi könyv között a táskájában, anélkül hogy bárki is tudna róla, a többi útítás-ka tömegében a Harrow-és-Wealdstone-on.

– Veronica! – szólt ki a szobalánynak.

– Máris viszem, kisasszony!

– Nem azért szóltam. Nem látta véletlenül, nem hagyott nekem valamit Valance úr, úgy értem, az autogramos albumomat?

– Nem, kisasszony – felelte a szobalány, és az érdeklődés jeleként a portörő rongyot tekergetve megkérdezte: – Azt, amelyikben a pap van?

– Mi? – kérdezte Daphne. – Igen, egy csomó fontos ember van benne. – Nem igazán bízott Veronicában, aki többé-kevésbé vele egykorú volt, és többé-kevésbé bolondnak nézte őt.

– Akarja, hogy megkérdezzem, kisasszony? – De ekkor George nézett be az ajtón, és bánatos mosollyal közölte:

– Cecil üdvözl. – Tétován álldogált, érezte a feszültséget, szemlátomást nem tudta eldönteni, kezdjen-e Cecilről társalogni a hűgával.

– Attól tartok, nem aludtam valami jól – Daphne tudta, hogy úgy beszél, mint egy felnőtt. – És nyilván későn ébredtem...

– Félelmetesen korán kelt – mondta George. – Ismered Cecilt!

– Talán George úrnál van, kisasszony – szólalt meg Veronica.

– Ó, tényleg nem fontos – mondta Daphne, belepirulva, hogy titkos aggodalma lelepleződött.

– Mi van nálam? – kérdezte George ugyancsak kissé zavarban.

Daphne kénytelen volt megmondani. – Kíváncsi voltam, hogy Cecilnek volt-e ideje írni valamit az albumomba, ennyi az egész.

– Felteszem, írt bele egyet és mást. Cecilnek nemigen kell ke-resgélnie a szavakat.

– Gondolom, itt hagyta valahol – mondta Daphne, és vajat kent egy pirítóásra, jóllehet az elfojtott nyugtalanság teljesen elvette az ét-

vágyát. Hívös mosollyal nézett bátyjára: – És mit fogsz ma csinálni, George? – terelte el tudatosan a társalgást a nyilvánvaló témáról.

– Tessék...? Ó, majd találok valami tennivalót – felelte George kissé szánalmasan. Az ajtófélfának támaszkodott, se kint, se bent, a szobalány mellette oldalazott ki az előszobába. Daphne látta, hogy bátyja rászánta magát a beszélgetésre, és amikor könnyedén belekezdett: – Nos hát, gyalázat, hogy Cecil nem maradhatott tovább... –, ő közbevágott: – Holnapra teára hívtam Olive-ot. Nem láttam, mióta visszajöttek Dawlishból. – Tudta, hogy Olive Watkins kis hal Cecilhez képest, akárcsak Dawlish a Dolomitokhoz képest, már szégyellte, hogy szomorúan és dacosan szóba hozta. De képtelen volt elviselni George-ot ilyen hangulatban. Túl közel volt a saját hangulatához.

– Ó, valóban? – kérdezte George riadtan és unottan. Daphne ráeszmélt, hogy sajátos családias hangulatot teremtett, amely már maga is nyomasztó volt Cecil látogatásának tágas horizontjához képest. Ugyanakkor tényleg szerette volna visszakapni a könyvét, hogy megmutassa Olive-nak, bármit is írt bele Cecil. Főképpen ezért hívta meg teára.

Ekkor a maga unott állhatatosságával Veronica kukkantott be, és közölte: – Megkérdeztem Jonah-t, kisasszony. Utána fog nézni.

– Köszönöm – mondta Daphne, és kezdte nyomasztani, hogy a kutatás nyilvános jelleget öltött.

– Jonah most nézi meg a szobájában. Úgy értem, Valance úr szobájában!

George szó nélkül eloldalgott, aztán hallotta, hogy kettesével véve a fokokat, de mintha lopakodna, ő is fölmegey a lépcsőn. Azt mondogatta magában, anélkül hogy igazán elhítte volna, hogy végül is Cecil valószínűleg csak a nevét meg a dátumot írta az albumba.

Egy perc múlva George visszajött, Jonah-val a sarkában, és Daphne mályvaszínű albumát tartotta a kezében, kinyitva. – Szavamra, hugi – mondta szórakozottan, miközben lapozott egyet, és továbbolvasott –, igazán büszke lehetsz magadra!

– Mit írt bele? – kérdezte Daphne, hátralökve a székét, de el-tökélten, hogy megőrzi méltóságát, és majdhogynem közönyösnek

mutatkozik. Eszerint nemcsak a nevét: már látta, hogy többet, sokkal többet – most, hogy a könyv itt volt, kinyitva, a szobában, félni kezdett, mi derülhet ki belőle.

– Az úr a szobájában hagyta – mondta Jonah, és a tekintete ide-oda járt közöttük.

– Igen, köszönöm – felelte Daphne. George lassúkat pislogott, és puhán beharapta az alsó ajkát a feszült figyelemtől. Csak nem azt latolgatja, miképpen közölhetne vele tapintatosan valami borzasztó hírt, miközben odajön az asztalhoz, és leül vele szemben, a könyvet az asztalra teszi, és visszalapoz az elejére? – Nos, ha végeztél... – szölt Daphne csípősen, egyszersmind kelletlen tapintattal. Cecil egy verset írt a könyvbe, azt lassabban lehet csak olvasni, és a kézírása sem a legrendesebb.

– Egek! – George elszánt kis mosollyal nézett föl rá. – Azt hiszem, ez mélységesen hízelgő rád nézve.

– Ó, valóban? – mondta Daphne. Úgy látszott, George eltökélte, hogy megfejtí a verset és titkait, mielőtt ő akár csak egy szót láthatna belőle.

– Nos hát, ez nem semmi – tette hozzá a fejét csóválva, miután még egyszer átfutotta. – Meg kell majd kérjelek, hogy másold ki nekem.

Daphne kiitta a teáját, összehajtogatta az asztalkendőt, a két cselédre pillantott, akik ostobán vigyorogtak a könyv szerencsés megtalálásán, és egyúttal kissé bénító közönséget képeztek élete e megrázó válságához, aztán a tőle telhető leglazább modorban megszólalt: – Ne húzz már, George, hadd lássam. – Persze hogy húzta, vagy ezredszer már, de több is volt ebben, és a lányt külön bántotta, hogy George nem tehet róla.

– Bocs, öreglány – dőlt hátra végre, és feléje tolta az albumot.

– Köszönöm!

– Ha látnád az arcodat...

Daphne félretolta a tányérját. – Elvinné, kérem? – mondta a szobalánynak; az bámész lassúsággal engedelmeskedett, Cecil oszlopba rendezett fekete soraira sandítva, mintha róla alkotott igen kétséges véleményének bizonyítékát látná bennük. – Köszönöm – vetette oda élesen Daphne; aztán pirulva ráncolta a homlokát, kép-

telen volt akár egy sort is elolvasni. Azonnal meg kellett tudnia, hogy értette George, hogy hízelgő rá nézve. Talán csak hirtelenjében ilyen ügyefogyottan akart tudtára adni egy rossz hírt? Hátha nem, hiszen akkor többet is mondott volna. Minél merőbben nézte, annál kevésbé tudta. Igen, a címe egyszerűen „Két Hold”, és öt oldalt foglal el, a lapok mindkét oldalán – lapozgatta.

– Formailag elég egyszerű – mondta George –, Cecilhez képest.

– Igen, eléggé.

– Szabályos páros rímű tetraméterek.

– Ennyi az egész – mondta Daphne, és várta, hogy Veronica meg Jonah távozzon. Tényleg nagyon idegesítőek voltak. Egy pillanatra előrelapozott, Barstow tisztelendőhöz, az iskolásan cikornyás „B. A. Dulem”-hez, aztán vissza Cecilhez, aki az autogramgyűjtemények minden szabályát megszegte hatalmas beírásával, amitől mindenki más haloványnak és pedánsnak látszott. Ez modortalanság volt, és ő nem tudta eldönteni, hogy zokon vegye vagy csodálja. A lap aljához közeledve egyre kisebb betűkkel és egyre gyorsabban írt. Az első oldalon az utolsó sor vége fölfelé kunkorodott, hogy elérjen – „Chaunticleer”, olvasta, és ez határozottan költői volt, bár abban nem volt biztos, hogy mit jelenthet.

– Szerintem közölni fogja valahol – mondta George –, a *Westminster Review*-ban vagy másutt.

– Gondolod? – kérdezte Daphne olyan közönyösen, amennyire csak teltt tőle, de megrohanta egy erős érzés, hogy akárhogy is, ez a vers az övé. Cecil nem véletlenül írta éppen ide, az ő könyvébe. Még mindig igyekezett kibogozni, hogy szó van-e benne személyesen róla is, vagy egyszerűen csak a házról – meg a kertről:

Vadcsalán, itteni nevén

Ördögjáték a fal tövén

Erről ő beszélt Cecilnek – milyen egyszerűen változott költészeté! Az apja nevezte a vadcsalánt ördögjátéknak, mert így mondták Devonban. Borzongató és kissé ijesztő volt ott lenni közvetlenül egy vers keletkezésénél, és egy másfajta varázslatnál: mintha az ember egy fényképen látná magát. Mi derülhet ki még?

Nyitott könyvben a fák alatt
Szél pörget vissza lapokat.
Csalitban két fenyőbokor
Fönt összehajlik s csókba forr,
A szeretők is ezt teszik,
S homályuk rejtí titkaik.

Megint az aprólékosan elrendezett, majd lélegzetállítóan összeolvadó szó, kép és tény. Tényleg valahol másutt, egyedül kell majd elolvasnia. – Azt hiszem, a leghelyesebb volna a *kertben* elolvasni – mondta, és ahogy felállt, egészen picit rosszul lett; de ebben a pillanatban az anyja jelent meg az ajtóban a nyomott reggeli arcával és a derűs reggeli hangulatával. Ez a hangulat igazából nem volt felhőtlen; volt valami a mosolya mögött. Nyilván már értesült a fejleményekről. Veronica, a hírvívő ott ólálkodott a nyomában.

– Nahát, gyermekem – mondta az anyja, és furcsán, szúrósan nézett rá –, micsoda izgalmak!

– Bárki megnézheti, ha elolvastam – jelentette ki Daphne. – Mintha itt mindenki elfelejtette volna, hogy ez az én albumom.

– Hát persze, kedvesem – felelte az anyja, és az asztalt megkezdve kinyitotta az egyik ablakot, jelezve, hogy más, hasznosabb teendője is van. – Szemlátomást mély benyomást gyakoroltál... rá – valami rettentő tapintattal nem mondta ki Cecil nevét. Valahogy incselkedve nézett Daphnéra, ami új volt – mintha valami örvendetes szülői kötelezettségnek készülné eleget tenni.

– Csak három éjszakát töltött itt, anya – szólalt meg George majdnem mogorván. – Cecil a szokásos nagylelkűségével csupán egy verset írt a házunkról, köszönetképpen a vendéglátásért.

– Tudom, kedvesem – mondta az anyjuk, mintegy meghátrálva a két ingerlékeny gyermek elől. – Jonah-val is nagyon bőkezűen bánt.

George fölkelt, az ablakhoz lépett, és úgy nézett ki rajta, mint akinek határozott, de nehéz közlendője van. – A versnek valójában semmi köze Daphnéhoz.

– Semmi? – rázta meg a fejét Daphne. Nem lenne? Ott volt, rögtön észrevette, a szerelmes csók a homályban, amely elárulta

titkukat; de természetesen ezt egyiküknek sem mondhatta el. – Gondolom, sajnálnom kéne, hogy neked nem írt verset.

George szánakozva nézte a meggyfákat odakint. – Ami azt illeti, írt nekem verset.

– Ó, George, nem is említetted – mondta az anyjuk. – Úgy érted, most?

– Nem, nem... valamikor a múlt szemeszterben... igazán nem fontos.

– Nohát – az asszony igyekezett megmaradni a kaján álmélkodásnál –, elég nagy hűhó egy vers miatt.

– Semmi hűhó, anya drága – felelte George immár derűs türelemmel.

– Szerintem már az is túlságosan szeretetreméltó, hogy egy verset írt neked.

– Egyetértetek – mondta Daphne, és felhorgadt benne az érzés, hogy mindent elrontottak.

– Kezdem sajnálni, hogy szóba hoztam. Ha Cecil látogatásának ilyen gyerekes civakodásba kell torkollnia...

– Ó, hát olvasd el, ha akarod – mondta Daphne, összeszorította a száját, nehogy kicsorduljanak a könnyei, és lázasan lapozgatott, hogy a megfelelő oldalon kinyitva adja oda a könyvet. Az anyja metsző pillantást vetett rá, aztán kicsit kivárva, gyengéden elvette tőle.

– Köszönöm... és ha a lány elszaladna a szemüvegemért... – És mikor Veronica visszajött, az anyjuk leült az ebédlőasztalhoz, és kissé gunyoros, de sportszerű eltökéltséggel a költeménynek szentelte magát, amelyet nemrég írtak a házáról.